

50,000 Kr. til Redeltilshyret, saaledes som det er godtgjort for Finansaaaret 1888—89, det sidste Aar, hvori den ældre Lov virkede; men det maa dog bemærkes, at i den 1ste Halvdel af Finansaaaret 1889—90, i hvilken den gamle Lov endnu virkede, blev Statskassens Udgift endnu meget større, næsten lige saa stort, som i hele Finansaaaret 1888—89. I Skon Modsatning dertil staar den Udgift, som Statskassen fik efter den ny Lov, hvorefter dog Fabrikstilshyret blev knyttet til Redeltilshyret; da er Udgiften nemlig kun 35,000 Kr., altsaa i Sammenligning med de tidligere 50,000 Kr. forringet med 15,000 Kr., foruden at Fabrikstilshyret altsaa var bestridt for de samme Penge. Jeg mener derfor, at for saa vidt har man godt Raad til at forøge Lønningsstatferne, hvis man for øvrigt maatte finde det rigtig og heldigt, og naar jeg skulde nævne en Grund dertil, maa jeg tillade mig at udtale mig lidt nærmere om de under Fabriks- og Redeltilshyret ansatte Assistenters Forhold. At der af disse Assisterter kræves en særlig Uddannelse og en meget stor Samvittighedsfuldhed, og at der paalægges dem et meget stort Ansvar, vil ingen nægte; at det har vist sig, at det Korps af Assisterter, som blev anjat efter Loven, har gjort udmærket Fyldest i den Retning, vil heller ingen nægte, som er traadt i Forhold til Fabriks- og Redeltilshyret. Hvis man nu turde bygge paa, at dette udmærkede Korps kunde opretholdes, og at der kunde virkes paa samme Maade som hidtil, ja, saa vilde man ikke behøve at forøge Lønningsstatferne for det; men jeg tror, at man vil indrømme, at de Assisterter, som den Gang ere gaaede ind paa at tjene under Fabriks- og Redeltilshyret, kunne have gjort det under Forudsætninger, som senere have vist sig at briste, kunne have gjort det under den Forudsætning, at Regeringens tidligere Forslag om højere Lønningsstatfer vilde føre til, at man inden ret længe paa ny vilde forelægge Forslag om Forhøjelse af de fastsatte Lønningsstatfer, og de kunne have gjort det i Haab om, at det private Arbejde, som man den Gang henvisse dem til at forøge deres Indtægter med, kunde blive til Virkelighed, og der derved kunde beredes dem en taalelig Tilværelse; men dette Haab har vist sig at være og maatte være en Illusion; thi disse Assisterter ville ikke være i Stand til at skaffe sig et virkeligt Tilvægsarbejde, et privat Arbejde, uden at det vil komme til at kollidere med deres egentlige Gerning paa en saadan Maade, at man ikke længere vil kunne kalde dem fri i Embedet, hvorfor man vilde være nødt til at skride ind mod en saadan privat Virksomhed. Derfor har

det været et Faktum, at der saa at sige slet ingen privat Virksomhed har kunnet udvilde sig for disse Assisterter. Jeg skal ikke komme langt ind paa Assistenternes Uddannelse, Ansvar og Samvittighedsfuldhed, men vil kun henstille til enhver, som er traadt i Forhold til Redel- og Fabrikstilshyret, om han ikke er bleven klar over, at der af disse Folk kræves et meget betydeligt Ansvar, en meget betydelig Erfaring og Modenhed, og at den vederlægges paa en høist uheldig Maade, eller paa en meget fattig Maade ved en Lønning af 1,600 Kr. om Aaret, dog ganske vist med en svag Stigning indtil 2,200 Kr., men uden Tanke af Pensjonsberettigelse. Det tror jeg, enhver vil indrømme. Man kunde altsaa antage, at naar man nu forøgede Lønningerne noget, saa at Lønnen stod i bedre Forhold end nu til det Arbejde, der gøres, og den Samvittighedsfuldhed, der udfoldes af disse Folk, kunde man beholde dette Korps samlet, som nu findes. Thi det, jeg ønsker at pege paa, er, at man maa nærel Frygt for, at dette Korps lidt efter lidt vil spredes, fordi disse Folk, der ikke føle sig sikre, fordi de arbejde uden alt Haab om Pensjonsberettigelse, ikke kunne være tjente med, at anvende deres kraftigste Tid i denne Tjeneste. De ville søge hen til bedre lønede Stillinger, eller til Stillinger, der give bedre Haab. Jeg ønsker at sammenligne disse Lønninger med Lønningerne i en anden Lov, som det høje Ting har vedtaget i Fjor, nemlig den store Lønningslov, Statsbanedriftens Ordning, og jeg tror derigennem at kunne saa Tinget til at billige mine Tanker. Jeg vil sammenligne Lønningerne her med Lønningerne i den om Statsbanedriften vedtagne Lov, og særlig med Lønningerne for de i 7de og 8de Klasse staaende Personer. Jeg finder der, at Kontorister og faste Tegnevere lønnes med 1,500 Kr., og at i 7de Lønningsklasse lønnes Lokomotivformænd og andre af samme Kategori med 1,800 Kr., bægge Klasser stigende med 10 pCt. af Lønningen indtil et Beløb af 2,200 eller 2,400 Kr., og bægge med Pensjonsberettigelse. Det er den overordentlige Forfæls, som findes mellem disse to forskellige Embedsklasser og den af mig fremhævede Klasse af Assisterter under Fabrik- og Redeltilshyret, at hine have Pensjonsberettigelse, disse slet ikke, og jeg vil med Bestemthed hævde, at den Samvittighedsfuldhed, den Modenhed, der kræves af disse Assisterter, er ikke ringere end den Modenhed og Samvittighedsfuldhed, som kræves af de af mig nævnte Klasser af Embedsmænd under Loven om Statsbanedriftens Ordning. Jeg tror derfor, at man